

Csatáné Bartha Irénke

Ellobognak sorra az álmok

Ellobognak sorra az álmok,
mint kandallóban a fahasábok,

hogy izzik, duruzsol a láng,
aztán egyszer csak nincs tovább...

De melege még itt lebeg,
átjárja didergő lelkedet,

és betakar, cirógat, becéz,
mígnem egyszer a végére ér...

S hogy tovatűnt, elhinni nehéz,
oly jólesik a rá emlékezés...

Októberi faszor

(Kolozsvári emlék)

Hamuszürke kóbor októberek
fellegei – csapzott kutyafalkák –
magányos utakon tekeregnek

s a régi faszoron át
pajkos szellő zilálja szét
illatos hajfürtök emlékét
szavak... szavak...

– kóbor lelkek
szomorú cellatársai –

a hajdani boldog
madárcsivitelő kedvből
októberi fázós hallgatásba

menekülnek
s a hosszú faszoron át

nem fordul vissza már...
az a fényes tekintetű barát...

Nyár volt, kaptára édes kincsekkel teli,
most hullnak, fogynak tündöklő kincsei,
Múlik a szépség, az idő nem vár,
a régi fényeknek árnyéka sincs már...?

H. Barbócz Ildikó

Utazás előtt és után

Mottó: „A szív mindig utazik, akkor is, ha a láb és a fej marad. A szív folyton új világra vágyik.”
(Krisztián)

Előtte

Az idén nagyon készültem a nyaralásra, valósággal ki voltam éhezve rá, különösen a tengerre, pedig tavaly is találkoztam vele. Az játszhatott szerepet, hogy már ismerős táj, tenger melléké várt, mégis új megvilágításban. A varázserejű várakozás közepett az indulás előtt kinyitottam a naplóm.

Ez az új mottó sokat motoszkál a fejemben mostanság, s azon kapom magam, hogy az emlékeimben utazom, csapongok, bolyongok a legkülönfélébb helyeken. Állok a tűzhelynél, de gondolatban Rimini utcáin sétálok. Locsolom a virágokat, de előttem San Marino magasa, megcsap a frissítő, ózondús levegője. Barátnőmmel a névnapi köszöntőn Sperlongát idézzük, ahová szeptemberben indul a csoport, de oda most nem jutunk el. Aztán Caprin beülünk egy taxiba Anacapri felé. Egy kis hidegfront után fellélegezve bújok elő a lesötétített szobából, és hetek után (!) keresem a napot. Kellemes érzés a vállamat melengetni, az arcomat felé fordítani. Könyveket emelek le a polcra, és az Adriai-tenger vidékéről, ott született gondolatokat kezdtem olvasni, pl. Senko Karuza *Szigetlakók* című művét Vis szigetéről. Újra, sokadszorra Kövécs Tamás úti esszéjét: *Autóval az Adrián*. Milyen érdekes: 1988-ban Budva még Jugoszlávia része volt, 2011-ben pedig mint Montenegró területként volt csábító a számunkra. A fotóiról rögtön felismertem a helyszíneket, ott is termettem egy pillanat alatt az óvárosban, és lenyűgözve figyeltem, fényképeztem a tenger erőteljes, magas hullámhegyeit a várfalnak csapódva. Emlékszem, egy este fedeztük föl, és utána már mesevárosként élt bennünk tovább. A közeli Mogren-fokról nem is beszélve, amely a világ számomra legszebb partvidékei közé tartozik.

A szépirodalom és az úti rajzok után természetesen kezembe kívánkoznak a térképek Horvátországról, a már bejárt városokról, és meglódul a fantáziám. A spliti kikötőben hajóra szállok, és három órai hullámszórás után Vis szigetén kötök ki. Ez a legdélebbi és legtávolabbi sziget a szárazföldtől. A turisták csak most kezdik felfedezni, eddig jobbára elzárt terület volt. Gondolatban a nyugati fokhoz stoppolok, ismervén a helyi közlekedési viszonyokat. Ott bizonyára vár egy világítótorony is, onnan nézvést enyém a legmélyebb csönd és a legsúlyosabb magány. Egy időben a Kornáti-szigetvilágba vágytam, de változnak az idők és az úti célok. Az idén jó, ha eljutunk